

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ב - חלק ג'

קונטרס 333

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הוא דְּבַתִּיב, (תהלים כה) סוד יי' לִירָאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם,
דְּנִטְלֵי אָרְחוּי וְנִטְלֵי מְלִין.

וְאִינּוֹן דְּעֻקִּימִין בְּאַרְחֵיהוּ, נִטְלֵי מְלִין וְעֵיילִין לֹון
בְּבִהִילוֹ, וְלִית בְּהוּ אֲתֵר לְאַתְעַבְבָּא. וְכֹל
נוֹקְבִין אֲחֵרְגִין, מִתְפַּתְחִין בֵּיהּ, עַד דְּנִפְקִין מְלִין
בְּנוֹקְבָא דְפּוֹמָא. וְאַלִין אֲקֵרוּ תִיבֵי דָרָא, שְׁנוּאֵי
דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. בְּמִתְנִיתָא דִילֵן תְּנֹן, כְּאִילוֹ קִטִיל
גּוֹבְרִין, וְכֹאֲלוֹ פְּלַח לְעִבּוּדָה זָרָה. וְכֹלָא בְּחַד קָרָא,
דְּבַתִּיב, (ויקרא יט) לֹא תִלְךְ רַכִּיל בְּעַמּוּךָ לֹא תַעֲמוּד עַל
דָם רַעַךְ אֲנִי יי'. מָאן דְּעֵבֵר עַל הָאִי רִישָׁא דְקָרָא,
כְּאִילוֹ עֵבֵר עַל כְּלָא.

ספר מאורות הזהר

(ו) גם האור החיים הקדוש עלה למירון (נדפס האגרת מסע בעיר וויען בשנת
תרצ"ג) שנמצא מכתב כתב יד מתלמידו שנסע עמו בשנת תק"ב בארץ ישראל
למקומות הקדושים.

(ה) הדר בארץ ישראל יעלה בל"ג לעמר למירון וישמח שם שמחה גדולה
א. אם דר בארץ ישראל ילך לשמח על קברו ושם ישמח שמחה גדולה. וכל שכן
אם הוא פעם ראשונה שמגלח ראש בנו ומניח הפאות, שהיא מצוה. (משנת חסידים,
מסכת איר)

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דִּקְדָּשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַב בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוּשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאִפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זְבָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקַיָּא, דְּעֲלִיָּהוּ כְּתִיב, (משלי יא)
 וְנֶאֱמַן רוּחַ מְכֹסֶה דָּבָר. נֶאֱמַן רוּחַ וְדָאֵי, דְּהָא
 רוּחָא דְלָהוֹן מֵאַתָּר עֲלָאָה קְדִישָׁא אֲשֶׁתְּלִיָּה, וּבְגִין כֹּד
 נֶאֱמַן רוּחַ אֶקְרוּן. וְסִימָן דָּא אֲוֹקִימְנָא, הֵהוּא דְמִגְלָה
 רְזִין, בְּדוּעַ דְּנִשְׁמַתִּיהָ, לָאוּ אִיהוּ מְגוּפָא דְמִלְכָּא
 קְדִישָׁא. וּבְגִין כֹּד לִית בֵּיה רְזָא, וְלֹא מֵאַתָּר דְרְזָא
 הוּא. וְכַד תִּפּוּק נִשְׁמַתִּיהָ, לָא אֲתִדְבַקָּא בְּגוּפָא
 דְמִלְכָּא, דְּהָא לָא אֲתַרְיָה הוּא. וְוִי לְהֵהוּא בַר נֶשׁ, וְוִי
 לִיָּה, וְוִי לְנִשְׁמַתִּיהָ. זְבָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקַיָּא, דְּמְכַסִּין
 רְזִין, כֹּל שְׂבִין רְזִין עֲלֵאִין דְּקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא. (רזין עֲלֵאִין
 דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא) עֲלִיָּהוּ כְּתִיב, (ישעיה ס) וְעַמְּךָ כּוֹלֵם צַדִּיקִים
 לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ. (דף רצ"ה ע"א)

ספר מאורות הזהר

- (1) לא ילך על הציון לבד כי הש"ד ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו
 א. יְזַהַר שְׁאֵפְלוּ בְהִיּוֹת שֵׁם הַחֲכָמִים הַלּוֹמְדִים, שְׁלֹא יִלְךְ עַל הַצִּיּוֹן שְׁלוֹ אוֹ שֶׁל
 בְּנוֹ לְבַדּוֹ אִם לֹא יִהְיֶה צַדִּיק גָּמוּר, כִּי הַשֹּׁ"ד שְׁשֵׁמוֹ תַנ"י יְכוֹל לְכוּפוֹ וּלְהַחְטִיאוֹ.
 ב. מוֹרֵי הַזְּהִיר לְאָדָם אַחַד שְׁלֹא יִלְךְ עַל קַבְרֵי רַשְׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ לְלַמֵּד שֵׁם
 יְחִידֵי אֶפְלוּ בְּיָמִים שְׂרָגִילִים בְּנֵי אָדָם לִילְךְ שֵׁם, וּמִכָּל שְׂבִין בְּשַׁעַר מְקוֹמוֹת שְׂאִין בְּנֵי
 אָדָם יוֹשְׁבִים שֵׁם. (שַׁעַר הַמְּצוּוֹת פְּרַשְׁתָּ וְאַתְחַנֵּן דְּל"ו, מִשְׁנַת חֲסִידִים).
 (2) כֹּל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה וְנִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים הֵם בְּמִירוֹן בְּל"ג לְעַמְּךָ
 א. הָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבִּי חַיִּים בֶּן עֶטֶר הָאוֹר הַחַיִּים זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, הִנֵּה פַעַם
 אַחַד בְּהַלּוּלָא פַּה עִיר הַקְּדוֹשׁ צֶפֶת ת"ו, וּכְשֶׁעֲלָה לְמִירוֹן וְהִגִּיעַ לְתַחֲתִית הָהָר שְׁעוֹלִים

(מלכים-ח) כִּי מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר
לָפְנֵי ה' קָטַן מֵהִכִּיל אֵת הָעֵלֶה
וְגו'. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְדָוִד הוּא הַקָּטָן.
וְאִף עַל גֵּב שֶׁהוּא קָטָן, הַכֵּל נֶאֱחָז
בְּתוֹכוֹ. וְאִם תֹּאמְרוּ, מִזְבַּח אַחֵר
נִקְרָא קָטָן - לֹא כֵּן! שְׂאִין קָטָן
פָּרֵט לְזֶה, שְׁכָתוּב (בראשית א) אֵת
הַמָּאֹר הַגָּדוֹל לְמַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְאֵת
הַמָּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה.
וְזֶה הַמָּאֹר הַקָּטָן. הַמָּאֹר הַגָּדוֹל
- זֶה הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי, שֶׁהוּא מִזְבַּח
הַזֶּהָב.

וְהַבְּרִית - זוֹהִי תְּכֵלֶת שֶׁל צִיצִית.
תְּכֵלֶת זֶהוּ הַפֶּסֶס, סוּד שֶׁל תְּפִלִּין
שֶׁל יָד. תְּכֵלֶת זֶהוּ הַפֶּסֶס שְׁבוּ
דָּיִם דִּינֵי נִפְשוֹת. מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ
פֶּסֶס שְׂדֵנִים בּוֹ דִּינֵי מְמוֹנוֹת, וְיֵשׁ
פֶּסֶס שְׂדֵנִים בּוֹ דִּינֵי נִפְשוֹת. וְלִכֵּן
כָּל הַגְּנוּנִים טוֹבִים לְחֵלּוּם, פָּרֵט
לְגוֹן תְּכֵלֶת, כְּדֵי שֶׁיֵּדַע שֶׁהָרִי
נִשְׁמָתוֹ הָרִי עוֹלָה כְּדִין.
וְכִשְׁנִשְׁמָה עוֹלָה כְּדִין, הַגּוֹף נִדוֹן
לְהַתְּכַלּוֹת, וְצָרִיךְ אוֹתוֹ הַחֵלּוּם
לְרַחֲמִים רַבִּים.

תְּכֵלֶת זֶהוּ פֶּסֶס, שְׁכָתוּב בּוֹ
כְּמִרְאָה אֶבֶן סַפִּיר דְּמוֹת פֶּסֶס,
וְכָתוּב (יחזקאל א) וְנָגַהּ לוֹ סָבִיב.
מִשּׁוּם שֶׁעוֹשִׂים בּוֹ פְּרִיכוֹת
לְצִיצִית, וְכִשְׁנָגַהּ לוֹ הוֹפֵךְ לְגוֹן
יָרֵק, כְּגוֹן פְּרִתִי, מֵאוֹתָהּ שְׁעָה
וְאֵילָף מֵתַחִיל זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע,
שֶׁהָרִי הַשְּׂתֵנָה גּוֹן תְּכֵלֶת מְכֻמוֹ
שֶׁהָיָה, וְלִכֵּן אֶסוּר לְדוֹן דִּינֵי
נִפְשוֹת בְּלֵילָה, מִשּׁוּם שֶׁשׁוֹלֵט
אוֹתוֹ גּוֹן תְּכֵלֶת בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְנִתְּנָה
רְשׁוּת לְחֹטֵף נֶפֶשׁ בְּלִי מִשְׁפָּט.
שֶׁהָרִי מִשְׁפָּט לֹא שׁוֹלֵט בְּאוֹתוֹ
זְמַן. כְּשֶׁבֶא הַבְּקָר וּמִתְעוֹרֵר
הַיִּמִּין שֶׁלְמַעַלָּה, יוֹצֵא אוֹתוֹ הָאוֹר
וּמַגִּיעַ עַד הַתְּכֵלֶת הַזֹּאת וּמִשְׂתַּנָּה
מִכְּמוֹ שֶׁהָיָה, וְאֵז שׁוֹלֵט עָלָיו
וְנִדְבֵק בּוֹ פֶּסֶס קְדוֹשׁ אַחֵר.
מֵאוֹתָהּ שְׁעָה וְאֵילָף זְמַן קְרִיאַת
שְׁמַע.

הָעוֹלָה וְגו'. כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (שמואל א יז) וְדָוִד הוּא
הַקָּטָן. וְאִף עַל גֵּב דְּאִיהוּ קָטָן, פְּלֵא אֲתֵאָחִיד
בְּגִיָּה. וְאִי תִימָא מִזְבֵּחַ אַחְרָא, אַקְרִי קָטָן.
לָאו הִכִּי. דְּלָאו קָטָן בַּר הָאִי, דְּכָתִיב, (בראשית א)
אֵת הַמָּאֹר הַגָּדוֹל לְמַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְאֵת הַמָּאֹר
הַקָּטָן לְמַמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה. וְדָא אִיהוּ הַמָּאֹר
הַקָּטָן. הַמָּאֹר הַגָּדוֹל, דָּא מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי
דְּאִיהוּ מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב.

וְהַבְּרִית (דף קל"ט ע"א) דָּא אִיהוּ תְּכֵלֶת דְּצִיצִית.
תְּכֵלֶת דָּא אִיהוּ כְּרִסְיָא, רְזָא דְתַפְלָה
דִּיד. תְּכֵלֶת דָּא אִיהוּ כְּרִסְיָא, דְּדִינִין בֵּיה דִּינֵי
נִפְשוֹת. בְּגִין דְּאִית כְּרִסְיָא דְּדִינִין בֵּיה דִּינֵי
מְמוֹנוֹת, וְאִית כְּרִסְיָא דְּדִינִין בֵּיה דִּינֵי
נִפְשוֹת. וְעַל דָּא, כָּל גְּוּוֹנִין טְבוּין לְחֵלְמָא, בַּר
גְּוֹן תְּכֵלָא, בְּגִין דִּינֵדַע דְּהָא נִשְׁמָתִיה סְלָקָא
כְּדִינָא. וְכַד נִשְׁמָתָא סְלָקָא כְּדִינָא, גּוֹפֵא אֲתַדָּן
לְאַשְׁתַּצָּאָה וְאַצְטְרִיף הַהוּא חֵלְמָא, לְרַחֲמִין
סְגִיָּאִין.

תְּכֵלֶת דָּא אִיהוּ כְּרִסְיָא, דְּכָתִיב בֵּיה (יחזקאל א)
כְּמִרְאָה אֶבֶן סַפִּיר דְּמוֹת פֶּסֶס, וְכָתִיב
(ואש מתלקחת) וְנָגַהּ לוֹ סָבִיב. בְּגִין דְּעֵבְדִין בֵּיה
כְּרִיכִין לְצִיצִית, וְכַד נָגַהּ לוֹ, אֲתַהֲדֵר לְגוֹן
יָרוֹק, כְּגוֹן פְּרִתִי. מֵהֵיכֵא שְׁעָתָא וְאֵילָף,
אַשְׁתְּרִי זְמַנָּא דְּקְרִיאַת שְׁמַע, דְּהָא אֲשְׁתְּנִי גּוֹן
תְּכֵלָא מִכְּמָה דְּהוּא, וּבְגִין כְּפֵי אֶסֶר לְמִידָן
דִּינֵי נִפְשוֹת בְּלֵילָה, בְּגִין דְּשִׁלְטָא הַהוּא גְּוֹן
תְּכֵלָא בְּהוּא זְמַנָּא, וְאַתְּהִיב רִשׁוֹ לְמַחֲטָף
נִפְשָׁא בְּלֵא מִשְׁפָּט. דְּהָא מִשְׁפָּט לֹא שִׁלְטָא
כְּהוּא זְמַנָּא. כַּד אֲתִי צְפִרָא, וְאַתְעֵר יְמִינָא
דְּלַעִילָא, נְפִיק הַהוּא נְהוּרָא, וּמְטִי עַד הָאִי
תְּכֵלָא, וְאַשְׁתְּנִי מִכְּמָה דְּהוּא, וְכַדִּין שִׁלְטָא
עָלֶיהָ, וְאַתְדַּבֵּק בֵּיה כְּרִסְיָא אַחְרָא קְדִישָׁא.
מֵהֵיכֵא שְׁעָתָא וְאֵילָף, זְמַנָּא דְּקְרִיאַת שְׁמַע.

וְאֶרְנָמוּן, דָּא כְּנוּפֵיאַ דְּכְלִילָא כָּל גְּוֹוִינִין כְּפָחְדָּא. וְתוֹלְעַת שְׁנִי, פְּתִיב שְׁנִי, וְכִתִּיב שְׁנִים, דְּכִתִּיב, (משלי לא) כִּי כָּל בֵּיתָה לְבוּשׁ שְׁנִים. אֶלָּא הָאִי אִיהוּ גְּוֹוִן אֶקְרִי שְׁנִי, דְּנִטִּיל כָּל גְּוֹוִינִין בֵּיה, וְכֹלְא אִיהוּ חַד, שְׁנִי וְשְׁנִים. שְׁנִים: כַּד כְּלָהוּ כְּלִילָן בֵּיה כְּפָחְדָּא. שְׁנִי: דְּנִפִּיק מִכְּרִסְיָא עֲלָאָה, דְּשִׁלְטָא עַל תְּכִלַּת מִסְטָרָא דִּימִינָא, וְדָא אִיהוּ אֶפּוּטְרוּפְטָא דִּישְׂרָאֵל, דְּכִתִּיב בֵּיה (דניאל ט) מִיכָאֵל שְׂרָכָם. תוֹלְעַת: דְּחִילִיה בְּפוּמִיה, כְּתוֹלְעַת, דְּמִתְפַּר כְּלָא וְעָקַר כְּלָא.

וְאֶרְנָמוּן - זה פנוס שפולל כל הגונים פאחד. ותולעת שני - כתוב שני, וכתוב שנים, שכתוב (משלי לא) כי כל ביתה לבוש שנים. אלא זהו גון שנקרא שני, שנוטל בו את כל הגונים והכל אחד, שני ושנים. שנים - כשכלם פלולים בו פאחד. שני - שיוצא מהכסא העליון ששולט על תכלת מצד הימין, וזהו האפוטרופוס של ישראל, שכתוב בו (דניאל ט) מיכאל שרכם. תולעת - שכתה בפייה. כתולעת שמשרתת הכל ומעקרת הכל.

תולעת שני ושש - שני גונים פאחד, של ימין ושמאל, לכן ואדם. ושש - הוא בויץ. שששה חוטים מתחברים, וזהו שכתוב וגויתו כתרשיש. ובשני אלה פלולים שני אחרים.

ועוים - גבורות תחתונות שלחויץ, לכסות על הפנימיים. והכל צריך. וצריך לתת מקום לכל, שהרי מצד הנהב הם באים. וערת אילם מאדמים - משיכה של שני צדדים, של ימין ושמאל, לכסות במקום אחר.

וערת תחשים - צד אחד יש שגדל בתוף הצד האחר בחרבה, ולא נמצא בלשונם, וזהו צד טהר, ונקרא תחש.

כספרו של שלמה המלך יש בתוף מזבח הנחשת שאמרנו סודות עליונים. שהרי כתוב, (שמות ט) מזבח אדמה תעשה לי וגו', וזהו סוד פראוי נחשת - כששולטים הרים אחרים, והיא צריכה לזון אותם, נצבעת בגון הזה לזון אותם, והם נקראים הרי נחשת.

ואותם הרי נחשת נמשך עליהם ריח אחת מתוף המזבח הזה,

תוֹלְעַת שְׁנִי וְשֵׁשׁ, תְּרִין גְּוֹוִינִין כְּפָחְדָּא, דִּימִינָא וּשְׂמָאֵלָא, חִינּוּר וְסוּמָק. וְשֵׁשׁ: בּוּצָא אִיהוּ. דְּשִׁית חוּטִין מִתְחַבְּרִין, וְדָא אִיהוּ דְּכִתִּיב, (דניאל ט) וּגְוִיתוּ כְּתַרְשִׁישׁ. וּבְאֵלִין תְּרִין, כְּלִילָן תְּרִין אַחֲרֵינִין.

וְעוּיִם: גְּבוּרָאן תַּתְּאִי דְּלִבְר, לְחַפֵּיא עַל פְּנִימָאִי. וְכֹלְא אֶצְטְרִיךְ, וְאֶצְטְרִיךְ לְמִיַּהֵב דְּוִכְתָּא לְכֹלְא, דְּהָא מִסְטָרָא דְּזִדְהָבָא קָאֲתִינִין. וְעוּרוֹת אֵלִים מְאֲדָמִים, מְשִׁיכוּ דְּתְרִין סְטְרִין, דִּימִינָא וּשְׂמָאֵלָא, לְחַפֵּיא בְּדוּכְתָּא אַחֲרָא.

וְעוּרוֹת תַּחְשִׁים, סְטְרָא חֲדָא אִית דְּרַבִּי גוּ סְטְרָא אַחֲרָא בְּחוּרְבָא, וְלֹא בִּישׁוּבָא אֲשַׁתְּכַח, וְדָא אִיהוּ סְטְרָא דְּכִיּו, וְאֶקְרִי תַחֲשׁ. בְּסַפְרָא דְּשְׁלֵמָה מְלָכָא אִית גּוּ הָאִי מְזַבַּח הַנְּחֻשֶׁת דְּקֶאמְרוּן, רִזִּין עֲלָאִין. דְּהָא מְזַבַּח אֲדָמָה כְּתִיב, (שמות ט) מְזַבַּח אֲדָמָה תַעֲשֶׂה לִּי וְגו' וְדָא אִיהוּ רִזָּא כְּדָקָא יֵאוּת. נְחֻשֶׁת, כַּד שְׁלִטִין טוּרִין אַחֲרֵינִין, וְאִיהִי צְרִיכָא לְמִינִין לוֹן, אֶצְטַבַּע בְּהָאִי גְּוֹוִן לְמִינִין לוֹן. וְאִינוּן אֶקְרוּן הָרִי נְחֻשֶׁת.

וְאִינוּן הָרִי נְחֻשֶׁת אַתְּמִשְׁךְ עֲלֵיהוּ רִיחָא חֲדָא מִגּוּ הָאִי מְזַבַּח, וְכַד הָאִי

וּכְשֶׁמִּזְבַּח זֶה מִתְעַלֶּה בְּעֹלֶיָה אַחֲרָת, אִזּוּ מִסְתַּלֶּקֶת אוֹת נ', שְׁהוּא מִזְבַּח קְדוּשׁ, וְנִשְׁאֲרַת הַרוּחַ שֶׁל הָרִי הַנְּחֻשֶׁת הִלְלוּ. וּכְשֶׁאוֹתָהּ רוּחַ מִתְעַלֶּית בְּקִיּוּמָה, הִיא נִקְרָאת תַּחֲשׁ, שֶׁהָרִי הַסְּתַלֶּקֶה מִמֶּנָּה אוֹת נ'.

וְזֶה נִפְרָד לְכַמָּה רוּחוֹת אַחֲרוֹת, וְנִקְרָאִים אַף כֹּף, וְלִכְּן נִקְרָא אוֹתוֹ הָעֵם (אֶחָד) תַּחֲשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית כב) וְאֵת תַּחֲשׁ וְאֵת מַעֲכָה. הֵם הֵיוּ מִכִּירִים אֵת הַחִיָּה הַזֶּה שֶׁל הַמִּשְׁפָּן שֶׁנִּקְרָאת עַל שְׁמֵם.

וְעֵצֵי שִׁטִּים - אֵלּוּ אוֹתָם סוּדוֹת קְדוּשִׁים, שֶׁהֵם לוֹחוֹת הַמִּשְׁפָּן, וְהֵם נִקְרָאִים בְּסוּד שְׁלֹהֵם. כְּתוּב עֵצֵי שִׁטִּים עֹמְדִים, וְכְתוּב (ישעיה) שְׂרָפִים עֹמְדִים.

מִכַּאֵן וְהִלָּאָה - שְׁמֵן לְמֵאֹר, מְשִׁיכָה שֶׁל שְׁמֵן מִשְׁחָה קְדוּשׁ לְמִשְׁחָה עֲלֵיהֶם. אֲבִנֵי שֶׁהֵם וְאֲבִנֵי מְלוּאִים - אֵלּוּ אֲבִנֵי קְדֹשׁ, וְסוּדוֹת הַמִּקְדָּשׁ, בְּמִרְכַּבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הִלְלוּ מִזְדַּמְנִים לְכַדָּם לְכַבֵּד וְלִשְׁבַּח בְּלְבוּשׁ כְּבוֹד לְעֵינֵי הַכֹּהֵן בָּהֶם שֵׁם וְלִהְיוֹת כִּיּוֹר (וּלְרָדָה) שְׁנֵים עֶשֶׂר שְׁבָטִים, וְלִכְּן שְׁתֵּים עָשָׂרָה אֲבָנִים כְּמוֹ שֶׁנֶּחְבָּאָר.

שֶׁרִשָּׁה עֶשֶׂר מִיָּנִים הֵם, פָּרֹט לְשִׁתִּים עֶשְׂרֵה הָאֲבָנִים הַיְקָרוֹת הִלְלוּ, וְכֻלָּם עוֹלִים לְעֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת בְּסוּד הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַיְחִיד. וְכַנְגֵּד אֵלֶּה חֶקֶן וְחֶקֶן מִשֶּׁה עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת בְּסוּד הַפְּסוּק שֶׁל הַיְחִיד, שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים) א שְׁמֵעַ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד. וְהֵם עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת, גְּלוּפִים חֲקוּקִים בְּסוּד שְׁלֹמֶעֱלָה. יַעֲקֹב רָצָה לְתַקֵּן לְמִטָּה בְּסוּד הַיְחִיד, וְתַקֵּן בְּעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת, וְהֵן: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוֹתָו לְעוֹלָם וָעֶד. וְלֹא הֶשְׁלִים

מִזְבַּח אֶסְתַּלֶּק בְּסִלְקוֹ אַחֲרָא, בְּדִין אֶסְתַּלֶּק אֵת נ', דְּאִיהוּ מִזְבַּח קְדִישָׁא, וְאֶשְׁתָּאָר רוּחָא דְאֵלִין טוּרֵי נְחֻשֶׁת. וְכַד הֵהוּא רוּחָא אֶסְתַּלֶּק בְּקִיּוּמֵיהּ, אִקְרִי תַחֲשׁ, דְּהָא אֶסְתַּלֶּק מִגִּיּוּה אֵת נ'.

וְהָא אַתְפָּרֵשׁ, לְכַמָּה רוּחִין אַחֲרֵנִין, וְאִקְרוּן אוּף הַכִּי, וְעַל דָּא אִקְרִי הֵהוּא עֲמָא (הָד), תַּחֲשׁ. כְּמָה דְאֵת אָמַר (בְּרַאשִׁית כב) וְאֵת תַּחֲשׁ וְאֵת מַעֲכָה. אֵינוֹן הוּוּ דְדַעֵי בְּהָא חִיָּה דְמִשְׁפָּנָא, דְאִקְרִי עַל שְׁמֵהוּן.

וְעֵצֵי שִׁטִּים, אֵלִין אֵינוֹן רִזִּין קְדִישִׁין, דְּאֵינוֹן לוּחֵי מִשְׁפָּנָא, וְאֵינוֹן אִקְרוּן בְּרִזָּא דְלַהוּן. כְּתִיב עֵצֵי שִׁטִּים עֹמְדִים, וְכְתִיב (ישעיה) שְׂרָפִים עֹמְדִים.

מִכַּאֵן וְהִלָּאָה שְׁמֵן לְמֵאֹר, מְשִׁיכוֹ דְמִשְׁחָ רַבּוֹת קְדִישָׁא לְאַמְשָׁכָא עֲלֵיהֶו. אֲבִנֵי שֶׁהֵם וְאֲבִנֵי מְלוּאִים, אֵלִין אֲבִנֵי קְדֹשָׁא, יְסוּדֵי דְמִקְדָּשָׁא, בְּרִתִּיכִין קְדִישִׁין אֵלִין, אִזְדַּמְנֵן בְּלַחֲוֹדֵיהֶו, לְיַקַּר וְלִשְׁבַּחָא, בְּלְבוּשׁ יָקָר, לְעֵינָא כְּהֵנָּא כְּהוּ תַמָּן, וְלֹאֲדַכְרָא (וּלְרָדָה) תְּרִיסַר שְׁבָטִין, וְעַל דָּא תְּרִיסַר אֲבָנִין כְּמָה דְאֵתְמַר.

תְּרִיסַר זִינִין אֵינוֹן, בַּר תְּרִיסַר אֲבָנִין יְקִירִין אֵלִין, וְכִלְהוּ סִלְקִין לְחֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִין אַתּוּון, (דְּתַקֵּן ע"ט ע"ב) בְּרִזָּא עֲלָאָה דִיחֻדָּא. וְלִקְבַל אֵלִין, גְּלִיף וְאֵתְקִין מִשֶּׁה, חֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִין אַתּוּון בְּרִזָּא דְפְסוּקָא דִיחֻדָּא, דְכְּתִיב, (דְּבָרִים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד. וְאֵינוֹן חֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִין אַתּוּון, גְּלִיפֵן מִחֶקֶן בְּרִזָּא דְלַעֲלִיא.

יַעֲקֹב בְּעָא לְאַתְקֵנָא לְתַתָּא, בְּרִזָּא דִיחֻדָּא, וְאַתְקֵין בְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִין אַתּוּון, וְאֵינוֹן בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוֹתָו לְעוֹלָם וָעֶד. וְלֹא אֶשְׁלִים לְחֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִין אַתּוּון, בְּגִין

שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוֹתָו לְעוֹלָם וָעֶד. וְלֹא אֶשְׁלִים לְחֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִין אַתּוּון, בְּגִין

דַּעַד לֹא אֶתְתַּקֵּן מִשְׁכָּנָא. בִּיּוֹן דְּאֶתְתַּקֵּן
מִשְׁכָּנָא, וְאֶשְׁתַּלִּים, מְלֵה קַדְמָאָה דְהוּהוּ נְפִיק
מִנְיָה, בַּד אֶשְׁתַּלִּים, לֹא מְלִיל אֶלָּא בְחַמְשָׁה
וְעֶשְׂרִין אֲתוּוֹן, לְאַחְזָאָה דְהָא אֶשְׁתַּלִּים דָּא
כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, דְכְּתִיב, (ויקרא א) וַיְדַבֵּר יְיָ אֵלָיו
מֵאֵהָל מוֹעֵד לְאֹמֵר. הָא חַמְשָׁה וְעֶשְׂרִין
אֲתוּוֹן.

לְעֶשְׂרִים וְחַמֵּשׁ אוֹתִיּוֹת, מִשּׁוּם
שְׁעִדִין לֹא הִתְתַּקֵּן הַמִּשְׁכָּן. בִּיּוֹן
שֶׁהִתְתַּקֵּן הַמִּשְׁכָּן וְנִשְׁלַם, הַדְּבָר
הָרִאשׁוֹן שֶׁהָיָה יוֹצֵא מִמֶּנּוּ
כְּשֶׁהִשְׁתַּלֵּם - לֹא דִבֵּר אֶלָּא
בְּעֶשְׂרִים וְחַמֵּשׁ אוֹתִיּוֹת, לְהִרְאוֹת
שֶׁהָיָה נִשְׁלַם זֶה כְּמוֹ שְׁלֻמְעֵלָה,
שְׁכַתוֹב (ויקרא א) וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו
מֵאֵהָל מוֹעֵד לְאֹמֵר. הָרִי עֶשְׂרִים
וְחַמֵּשׁ אוֹתִיּוֹת.

וְעַל דָּא חַמְשָׁה וְעֶשְׂרִין זַיְנִין לְאַשְׁלֵמָא תְּקוּנָא
דְּמִקְדָּשָׁא (ס"א דְּמִשְׁכָּנָא) וְכֹל הַנִּי אֲתוּוֹן,
אוּקְיָמָא בְּאֵינוֹן אֲתוּוֹן גְּלִיפּוֹן, דְּאוּלִּיפְנָא
מִמַּר. וּבְגִין דְּמִשְׁכָּנָא אֶשְׁתַּלִּים בְּרִזִין אֵלָיו,
אֶקְרִי כ"ה, בְּיַחְזָא דְשְׁלִימוֹ דְּמִשְׁכָּנָא, וְעַל
דָּא (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָה כְּתִיב, רִזָּא
דְּשְׁלִימוֹ דְּכֹל מִשְׁכָּנָא וְתְּקוּנָא דִּילֵיהּ. כ"ה,
לְקַבֵּל תְּרִין וְעֶשְׂרִין אֲתוּוֹן, וְאוּרִייתָא וְנִבְיָאִים
וְכַתּוּבִים, דְּאֵינוֹן פְּלֵלָא חֲדָא, וְרִזָּא חֲדָא.

וְכֵן עֶשְׂרִים וְחַמֵּשׁ מִינִים
לְהַשְׁלִים תְּקוּן הַמִּקְדָּשׁ (המשכן)
וְכֹל אֵלוֹ הָאוֹתִיּוֹת בְּאַרְנוּ בְּאוֹתָן
אוֹתִיּוֹת חֲקוּקוֹת שְׁלֻמְדָנוּ מִמּוֹרְנוּ.
וּמִשּׁוּם שֶׁהַמִּשְׁכָּן נִשְׁלַם בְּסוּדוֹת
הַלְלוֹ, נִקְרָא כ"ה, בְּיַחְזָד שֶׁל
שְׁלֻמוֹת הַמִּשְׁכָּן, וְלִכְן (תהלים קמד)
וַחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָה כְּתוּב, סוּד שֶׁל
שְׁלֻמוֹת שֶׁל כָּל הַמִּשְׁכָּן וְתְּקוּנּוֹ.
כ"ה כְּנִגְדַּ עֶשְׂרִים וְשִׁתִּים אוֹתִיּוֹת,
וְחוּרָה וְנִבְיָאִים וְכַתּוּבִים, שְׁהִם
כָּל אֶחָד וְסוּד אֶחָד.

בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל קָא מִיַּחְדֵי יַחְזָא בְּהָא
קָרָא, בְּרִזָּא דְחַמְשָׁה וְעֶשְׂרִין אֲתוּוֹן,
דְּאֵינוֹן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד,
וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, דְּאֵינוֹן
אַרְבַּע וְעֶשְׂרִין אֲתוּוֹן, וּיְכוּוֹן פֶּל חַד בְּהוּ, פְּלֵהוּ
אֲתוּוֹן מִתְּחַבְּרִין פְּחֲדָא, וְסִלְקִין בְּחַבְּרָא חַד
(ס"א בְּרִין אֲתַפְתְּחוּ) תִּשְׁעָה וְאַרְבַּעִין תְּרַעִין, בְּרִזָּא
דִּיּוֹבְלָא. וְכַדִּין אֶצְטְרִיף לְסִלְקָא עַד וְלֹא יִתִּיר.
וְכַדִּין אֲתַפְתְּחוּ תְּרַעִין, וְחָשִׁיב קַדְשָׁא בְּרִיף
הוּא לְהֵוּא בַר נֶשׁ, כְּאֵילוֹ קַיִים אוּרִייתָא
כְּלֵה, דְּאִיְהִי אֲתִיָּא בְּתִשְׁעָה וְאַרְבַּעִין פְּנִים.

בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל מִיַּחְדִּים יַחְזָד
בְּפִסּוּק הַזֶּה בְּסוּד שֶׁל עֶשְׂרִים
וְחַמֵּשׁ אוֹתִיּוֹת, שְׁהִן: שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד, וּבְרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד,
שְׁהִם עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת,
וּיְכוּוֹן כָּל אֶחָד בְּהִין - כָּל הָאוֹתִיּוֹת
מִתְּחַבְּרוֹת כְּאַחַת, וְעוֹלוֹת בְּחַבְּרוֹ
אֶחָד (אז נפתחו) אַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה
שְׁעִרִים בְּסוּד הַיּוֹבֵל, וְאִז צְרִיף
לְעוֹלוֹת עַד וְלֹא יוֹתֵר. וְאִז נִפְתַּחִים
הַשְּׁעִרִים, וּמִחְשִׁיב הַקְּדוּשׁ בְּרוּף
הוּא אֵת אוֹתוֹ הָאֶדָם כְּאֵלוֹ קַיִים
אֵת כָּל הַתּוּרָה שְׂבָא בְּאַרְבַּעִים
וְתִשְׁעַ פְּנִים.

וְעַל דָּא אֶצְטְרִיף לְכוּוֹנָא לְבָא וְרַעוּתָא
בְּחַמְשָׁה וְעֶשְׂרִין וּבְאַרְבַּע וְעֶשְׂרִין,
וְלְסִלְקָא לִוֵן בְּרַעוּתָא דְלְבָא, לְתִשְׁעָה וְאַרְבַּעִין
תְּרַעִין דְּקַאמְרִין. בִּיּוֹן דְּאֲתַכְּוֹן בְּהָא, יִתְּכוּוֹן
בְּהֵוּא יַחְזָא דְאֹמֵר מַר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וּבְרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד כְּלֵלָא דְכֹל

וְכֵן צְרִיף לְכַוֵּן לֵב וְרַצוֹן
בְּעֶשְׂרִים וְחַמֵּשׁ וּבְעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע
וְלְהַעֲלוֹתֵם בְּרַצוֹן הַלֵּב לְאַרְבַּעִים
וְתִשְׁעָה שְׁעִרִים שְׂאמְרָנוּ. בִּיּוֹן
שֶׁהִתְּכוּוֹן בְּהִין, יִתְּכוּוֹן בְּאוֹתוֹ יַחְזָד
שְׂאמֵר מוֹרְנוּ - שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם

ועד, כלל של כל התורה כלה. אשרי חלקו של מי שיחפון בהם, שנדאי כלל הוא של כל התורה, שלמעלה ומטה. וזהו סוד של אדם שלם, של זכר ונקבה, וסוד של כל האמונה.

מתחלת של שמאי והלל בקימה ובשכיבה, שפתוח (דברים 1) בשכבך ובקומך. ששמאי סובר, בערב, שכולה הנקבה בשלטונה, צריך לנקבה שיטו ויקראו. ובבקר כששולט הזכר בשלטון העולם העליון, צריך לעמד לפני הזכר כמו שצריך בתפלת מעמד, ובכל מקום שהזכר בא.

ובית הלל סובר, שאלמלא שנמצא זה לחוד וזה לחוד - כף צריך. אבל פיון שאנו מחברים אותם כאחד בחבור בארבעים ותשע פנים וארבעים ותשעה שערים, לא צריכים אנו להפריד זה לחוד וזה לחוד, אלא להשגיח שהכל אחד בלי פרוה, וכמו שמודמן לאדם - כף יאמר, שהרי שניהם בחבור אחד כמו שנוח להם, וכף צריך להראות.

ולכן הזכר בששה צדדים, בפסוק של שמע ישראל, שהם שש תבות, והנקבה בששה צדדים - ברוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שהם שש תבות אחרות, ועולים בחבור אחד, בסוד של ארבעים ותשעה שערים, והלכה כמו בית הלל בכל מקום.

רבי שמעון הרים ידו וברך את רבי אלעזר בנו. פתח ואמר, (ישעיה מא) מי העיר ממזרח וגו'. פסוק זה בארנו ונתבאר, אבל סוד החכמה הוא. מ"י הוא סוד של העולם העליון, שהרי משם יוצאת הראשית לגלות סוד האמונה, והרי בארנו.

אורייתא כלה. זכאה חולקיה מאן דיתפון בהו, דודאי כללא איהו דכל אורייתא דעילא ותתא. ודא איהו רזא דאדם שלימא, דדכר ונוקבא, ורזא דכל מהימנותא.

מתחלת דשמאי והלל בקימה ובשכיבה, דכתיב, (דברים 1) בשכבך ובקומך, דשמאי סבר בערב דקא פלילא נוקבא בשלטונה, אצטריך לגבי נוקבא דקא יטו ויקראו. ובבקר, דקא שלטא דכורא בשולטנותא דעלמא עלאה, אצטריך למיקם קמיה דדכורא, כמה דאצטריך בתפלה מעומד, ובכל אתר דדכורא אתיא.

ובית הלל סבר, אלמלא אשתכח דא לחוד ודא לחוד, הכי אצטריך. אבל פיון דאנן מתפרין לון פתדא, בחבורא בתשעה וארבעין פנים, ותשעה וארבעין תרעין, לא אצטריכנא לאפרשא דא לחוד ודא לחוד, אלא לאשגחא דכלא איהו חד, בלא פרודא. וכמה דאזדמן ליה לבר נש, הכי יימא, דהא תרווייהו בחבורא חדא, כמה דניחא לון, והכי אצטריך לאתחזאה.

ועד דא דכורא, בשית סטרין, בקרא דשמע ישראל, דאינון שית תיבין. ונוקבא בשית סטרין ברוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד. דאינון שית תיבין אחרנין, וסלקין בחבורא חדא, ברזא דתשעה וארבעין תרעין, והלכה כבית הלל בכל אתר.

רבי שמעון ארים ידו וברך לרבי אלעזר בריה. פתח ואמר, (ישעיה מא) מי העיר ממזרח וגו'. האי קרא אוקימנא ואתמר, אבל רזא דחכמתא איהו, מ"י רזא דעלמא עלאה איהו, דהא מתמן נפקא שירותא, לאתגללא רזא דמהימנותא, והא אוקימנא.

הו. מ"י טמירא דכל טמירין, דלא אתידע
 ולא אתגלייא כלל. גלי יקריה
 לאשתמודעא, מההוא אתר דאקרי מזרח,
 דהא מתמן שירותא דכל רזא דמהימנותא,
 ונהורא לאתגלייא. ולבתר צדק יקראהו
 לרגלו, דהא צדק, גלי גבורתא עלאה,
 ושולטניה דקודשא בריה הוא, ולהאי צדק
 אשליטיה על עלמין פלהו, לדברא לון,
 ולא תקנא לון, פדקא יאות. ועל דא, (ישעיה מא)
 יתן לפניו גוים ומלכים ירד, (דף ק"ט ע"א) דהא
 כל מלכין דעלמא, ברשותא דהאי צדק
 קיימין, פמה דאת אמר (תהלים ט) והוא ישפוט
 תבל בצדק.

הו, צדק יקראהו לרגלו, מאן קרי למאן.
 אלא, צדק איהו קארי תדיר
 לאספקלריאה דנהרא, ולא שכיף לעלמין,
 וצדק קאים תדיר לרגליו, דלא אתעדדי מתמן,
 וקארי ולא שכיף, הדא הוא דכתיב, (תהלים ג)
 אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל.
 והשתא קדשא בריה הוא אנהר לן ארחא דא
 בגינן (ורבי) אלעזר ברי דקרי לנהורא עלאה
 ולא שכיף. ופאה חולקיהון דצדיקייא
 בעלמא דין ובעלמא דאתי. (ס"א ומשתא אלעזר ברי קרי
 לנהורא עלאה ולא שכיף וקודשא בריה הוא אנהר לן ארחא דא בגיניה, ופאה
 חולקיהו ופאה חולקיהון דצדיקייא).

רבי אבא פתח קרא ואמר, (תהלים ג) מזמור
 לדוד בהיותו במדבר יהודה. מאי שנא
 מפל שאר תשבחות, דלא קאמר באן אתר שפח
 לון דוד מלפא, ומאי שנא הכא דקאמר
 בהיותו במדבר יהודה. אלא לא דא בלחודוי,
 דהא אוף הכי נמי, (תהלים לד) בשנותו את טעמו
 לפני אבימלך. (תהלים נד) בבא הזיפים. וכן פלהו.

עוד מ"י - הטמיר של כל
 הטמירים, שלא נודע ולא התגלה
 כלל. גלה כבודו להודע מאותו
 מקום שנקרא מזרח, שהרי משם
 ראשית של כל סוד האמונה
 והאור להגלות. ואחר כך, צדק
 יקראהו לרגלו, שהרי צדק גלה
 הגבורה העליונה ושלטון של
 הקדוש ברוך הוא, ואת הצדק
 הזה השליט על כל העולמות
 להנהיגם ולתקנם כראוי. ולכן,
 יתן לפניו גוים ומלכים ירד, שהרי
 כל מלכי העולם ברשות הצדק
 הזה הם עומדים, כמו שנאמר
 (תהלים ט) והוא ישפט תבל בצדק.
 עוד צדק יקראהו לרגלו - מי
 קורא למי? אלא הצדק קורא
 תמיד לאספקלריה המאירה, ולא
 שוכף לעולמים, וצדק עומד
 תמיד לרגלו, שלא זו משם,
 וקורא ולא שוכף. זהו שכתוב (שם
 ג) אלהים אל דמי לך אל יחרש
 ואל תשקט אל. ועכשו הקדוש
 ברוך הוא מאיר לנו הדרך הזו
 בשבילנו (ורבי) אלעזר ברי שקורא
 לאור העליון ולא שוכף. אשרי
 חלקם של הצדיקים בעולם הזה
 ובעולם הבא. (ועתה אלעזר ברי קורא
 לאור העליון ולא שוכף, והקדוש ברוך הוא מאיר
 לנו הדרך בגללו. אשרי חלקו ואשרי חלקם של
 הצדיקים).

רבי אבא פתח פסוק ואמר, (שם
 ג) מזמור לדוד בהיותו במדבר
 יהודה. מה זה שונה מפל שאר
 התשבחות שלא אמר באיזה
 מקום שפח אותם דוד המלך?
 ומה שונה כאן שאמר בהיותו
 במדבר יהודה? אלא לא זה לבדו,
 שהרי אף כך גם - (שם לד) בשנותו
 את טעמו לפני אבימלך. בבא
 הזיפים. וכן פלם. להראות לכל
 בני העולם שבחו של דוד, שאף
 על גב שהיה בצער והיו רוזפים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

ערכה של שעה

עלון 33
תשרי תשע"א